

UZASADNIENIE

A. Z. skazany został prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Radomiu z dnia 28 stycznia 2011 r. w sprawie sygn. akt II K 341/10, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 8 lipca 2011 r. sygn. akt V Ka 370/11, za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione z 19/20 lutego 2010 r. na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 5 oraz grzywnę 100 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 10 zł. Na poczet ww. kary grzywny zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 20 lutego 2010 r. do dnia 19 maja 2010 r., zaś postanowieniem z dnia 18 lutego 2016 r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 11 kwietnia 2010 r. do dnia 19 maja 2010 r.

2. Sądu Rejonowego w Radomiu z dnia 30 grudnia 2010 r. w sprawie sygn. akt X K 729/10, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 13 maja 2011 r. sygn. akt V Ka 213/11, za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełnione 19 września 2010 r. na karę 2 lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 12 października 2010 r. do dnia 30 grudnia 2010 r. (**kara wykonana w całości w dniu 19 lipca 2013 r.**),

3. Sądu Rejonowego w Radomiu z dnia 15 czerwca 2016 r. w sprawie sygn. akt X K 6/15, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 25 listopada 2016 r. sygn. akt V Ka 869/16, za przestępstwa z art. 159 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz z art. 276 k.k. popełnione w dniach 26 i 27 lipca 2014 r. na karę łączną 1 roku pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 27 lipca 2014 r. do dnia 29 lipca 2014 r.

4. Sądu Rejonowego w Radomiu z dnia 12 maja 2016 r. w sprawie sygn. akt X K 264/15 zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 9 grudnia 2016 r. sygn. akt V Ka 769/16, za przestępstwo z art. 191 § 1 k.k. popełnione w dniu 1 stycznia 2016 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 3

W dniu 20 lutego 2017 r. Sąd Rejonowy w Radomiu w sprawie sygn. akt II K 785/16 wydał wyrok łączny (utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 30 czerwca 2017 r. sygn. akt V Ka 427/17), mocą którego połączył wymierzone wobec skazanego kary wynikające z wyroków Sądu Rejonowego w Radomiu wydanych w sprawach: II K 341/10 w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności i X K 6/15 w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności i orzekł karę łączną 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okresy rzeczywistego pozbawienia wolności tj. od 11 kwietnia 2010 r. do 19 maja 2010 r. oraz od 27 do 29 lipca 2014 r., umarzając postępowanie odnośnie skazania w sprawie X K 729/10.

5. Sądu Rejonowego w Bartoszycach z dnia 26 marca 2018 r. w sprawie sygn. akt II K 615/17, za przestępstwo z art. 226 § 1 k.k. popełnione w dniu 28 czerwca 2017 r. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności

dowód: karta karna k: 41-42, odpisy wyroków k: 35-36, 28- 29, 30-31 i 32, 26-27, 37-38 i 4.

Skazany ma 27 lat, jest kawalerem, posiada 4 letnie dziecko. Od dnia 19 lipca 2016 r. odbywa karę pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 8 miesięcy orzeczoną wyrokiem łącznym w sprawie o sygn. akt II K 785/16 Sądu Rejonowego w Radomiu (przewidywany koniec kary – 4 lutego 2019 r.) Karę orzeczoną w sprawie II K 615/17 orzeczoną przez Sąd Rejonowy w Bartoszycach miałby wykonywać w okresie od 4 lutego 2019 r. do 5 maja 2019 r.

Odbywanie kary pozbawienia wolności skazany rozpoczął w Areszcie Śledczym w R., skąd w dniu 25 lipca 2016 r. przeniesiony został do Zakładu Karnego w K.. Zachowanie skazanego w warunkach izolacji oceniane jest jako zmienne. Dotychczas raz był nagradzany regulaminowo, jak również karany dyscyplinarnie, co znalazło odzwierciedlenie w

skierowanym przeciwko niemu akcie oskarżenia z art. 226§ 1 k.k. i ostatecznie w wyroku wydanym w sprawie II K 615/17 SR w Bartoszycach. Skazany nie deklaruje przynależności do nieformalnych struktur podkultury przestępczej, a wobec współosadzonych stosunki układa poprawnie. Nie jest zatrudniony z uwagi na posiadany stopień niepełnosprawności. Dotychczas nie stosowano wobec niego środków przymusu bezpośredniego, nie uczestniczył on także w zdarzeniach godzących w bezpieczeństwo jednostki, w której przebywa. Na temat życia przed osadzeniem oraz o popełnionych przestępstwach wypowiada się krytycznie. Utrzymuje kontakt z rodziną poprzez korespondowanie, a także rozmowy telefoniczne.

dowód: opinia o skazanym i wykaz wykonywanych kar k: 5-12.

Sąd zważył co następuje.

Na wstępie wskazać należy, iż rozpatrując przedmiotowe zagadnienie, dotyczące możliwości orzeczenia kary łącznej wobec A. Z., skazanego wyżej opisanymi wyrokami, należało mieć na względzie zmiany, jakich ustawodawca dokonał w zakresie podstaw łączenia kar i wymierzania kary łącznej. Otóż z dniem 01.07.2015 r. weszła w życie nowelizacja przepisów kodeksu karnego, która zmieniła zasady orzekania kary łącznej, w szczególności z uwagi na rezygnację ze stosowania tzw. realnego zbiegu przestępstw przy orzekaniu kary łącznej w wyroku łącznym (łączeniu kar z więcej niż jednego wyroku skazującego). Przed dniem 01.07.2015 r. orzeczenie kary łącznej miało miejsce wtedy, gdy sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy chociażby nieprawomocny wyrok, co do któregośkolwiek z tych przestępstw (zbieg realny) i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu. Po w/w dniu zasadniczą podstawą wymierzenia kary łącznej jest jedynie popełnienie więcej niż jednego przestępstwa i wymierzenie za nie kar tożsamyh rodzajowo lub innych podlegających łączeniu. Co więcej, po wskazanej dacie łączeniu podlegają kary i kary łączne, a nie jak wcześniej kary jednostkowe.

W tym miejscu dodatkowo należy wskazać, iż w myśl art. 19. ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy kodeks karny (Dz. U. 20.03.2015 r. poz. 396), przepisów rozdziału IX ustawy, o której mowa w art. 1 (Kodeksu Karnego) w brzmieniu nadanym tą ustawą (po dniu 01.07.2015 r.), nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

Nie ulega wątpliwości, iż A. Z. skazywany był zarówno przed dniem 01.07.2015 r., jak i po tej dacie, co zdaniem sądu uzasadnia przyjęcie podstawy do ewentualnego łączenia kar w myśl przepisów obowiązujących po 01.07.2015 r. Takie stanowisko zajął również Sąd Rejonowy (oraz Okręgowy) w Radomiu uprzednio zajmując się analogiczną kwestią.

Tak więc w stanie prawnym obowiązującym po 01.07.2015 r., zgodnie z art. 569 § 1 k.p.k., Sąd wydaje wyrok łączny w stosunku co do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów, jeżeli zachodzą ku temu warunki określone w art. 85 § 1 i 2 k.k. tj. gdy sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, a podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 k.k., w całości lub w części kary lub kary łączne za w/w przestępstwa, z ograniczeniem wynikającym z art. 85 § 3, 3a i 4 k.k.

W ocenie Sądu, w sprawie niniejszej zachodzą przewidziane w art. 85 § 1 i 2 kk podstawy do połączenia kary i kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonych wobec skazanego w prawomocnych wydanych przez Sąd Rejonowy w Radomiu (w sprawie II K 785/16 i X K 264/15). Kary wynikające z tych orzeczeń podlegają łączeniu, nie zachodzą także negatywne przesłanki wskazane w art. 85 § 3, 3a i 4 k.k.

W tym miejscu należy zauważyć, iż problem dotyczący możliwości wydania wyroku łącznego wobec skazanego był już przedmiotem badania sądu. Właśnie w sprawie II K 785/16 Sąd Rejonowy w Radomiu zajmował się tą kwestią, łącząc ostatecznie kary wymierzone wobec A. Z. w sprawach tegoż sądu o sygn. II K 341/10 i X 6/15, umarzając postępowanie w zakresie możliwości połączenia kary wymierzonej skazanemu w sprawie X K 729/10 (z uwagi na jej wykonanie w całości). Sądy te jednakże nie uwzględniły w swoich orzeczeniach istnienia kolejnego wyroku wydanego wobec A. Z. (w sprawie X K 264/15), który w dniu wydawania wyroku łącznego tj. 20 lutego 2017 r., był już prawomocny. Tym

samym zaszła konieczność „naprawienia” powyższej sytuacji i ostatecznego rozstrzygnięcia w przedmiocie łączenia kar wymierzonych skazanemu, co uczyniono w niniejszym postępowaniu.

Problemem otwartym przy łączeniu kar, jest ostateczna wysokość kary łącznej. W każdym przypadku należy rozważyć, którą z zasad - absorpcji, kumulacji czy asperacji (częściowej absorpcji) zastosować.

Wobec skazanego wyrokiem łącznym w sprawie II K 785/16 orzeczono karę łączną 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności (którą obecnie wykonuje), z kolei w sprawie X K 264/15 orzeczono karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Tym samym granice potencjalnej kary łącznej z jednej strony wyznacza kara łączna ze sprawy II K 785/16 z drugiej zaś jej maksymalna wysokość, przy uwzględnieniu wytycznych podanych w art. 89 § 1 b k.k. (1 miesiąc kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania odpowiada 15 dniom kary pozbawienia wolności) to 3 lata i 2 miesiące pozbawienia wolności - suma kary łącznej orzeczonej w sprawie II K 785/16 i kary z wyroku w sprawie X K 264/15.

W tym miejscu należy zaznaczyć, iż w razie uznania, iż w danym przypadku zachodzi możliwość łączenia kar wymierzonych skazanemu, sąd ma obowiązek dokonania takiej operacji, a co za tym idzie nawet w przypadku ewentualnego pogorszenia sytuacji skazanego w wyniku takiego postępowania, konieczne jest wydanie wyroku łącznego.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał za zasadne zastosowanie wobec skazanego zasady częściowego pochłaniania (asperacji) i orzeczenie ostatecznej kary łącznej w wymiarze 2 lat i 11 miesięcy pozbawienia wolności.

Zgodnie z wyrażanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, który w ocenie Sądu, w obecnym stanie prawnym jest w dalszym ciągu aktualny, zastosowanie zasady absorpcji czy kumulacji, jako rozwiązanie skrajne, powinno być ograniczane raczej do sytuacji o charakterze wyjątkowym (vide : wyrok SN z dnia 02. 12.1975 r. sygn. akt Rw. 628/75, OSNKW 1976, z. 2, poz. 33).

Przy wymiarze kary łącznej w niniejszym przypadku, która znacznie bo o 1/2 skraca karę pozbawienia wolności orzeczoną w sprawie X K 264/15, Sąd wziął pod uwagę przede wszystkim opinię o skazanym z zakładu karnego. Zachowanie skazanego w warunkach izolacji nie budzi poważniejszych zastrzeżeń i mimo jednorazowego incydentu z jego udziałem należy uznać, iż poddaje się on resocjalizacji w sposób właściwy. Nadto o dotychczasowym sposobie życia i popełnionych przestępstwach skazany wypowiada się krytycznie, a co za tym idzie prezentowana przez niego postawa, może być uznana za prawidłową, uzasadniającą promocję polegającą na skróceniu orzeczonych wobec niego kar.

Kara łączna nie może jednakże stanowić zbyt znacznej premii płynącej z faktu popełnienia większej liczby przestępstw, a co za tym idzie w niniejszym przypadku zastosowanie metody absorpcji w większym wymiarze byłoby zdaniem sądu nieuzasadnione. Klóciłoby się to tak z wymogami prewencji ogólnej jak i szczególnej, gdyż prowadziłoby do premiowania sprawcy popełniającego więcej niż jedno przestępstwo i do pełnej bezkarności pewnych jego nagannych działań. W sposób niesłuszny uprzywilejowałoby sprawcę wielokrotnego w porównaniu z osobą, która popełniła pojedynczy czyn przestępczy. Należy mieć jednakże nadzieje, iż resocjalizacja młodego skazanego w dalszym ciągu przebiegać będzie pomyślnie, co może skutkować w przyszłości udzieleniem mu warunkowego przedterminowego zwolnienia czy nawet odbycia reszty kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego. Przedmiotowe orzeczenie skracając okres pobytu skazanego w warunkach izolacji o wiele miesięcy, stanowiące dla niego (a także innych skazanych) pozytywny bodziec do prawidłowego zachowania, przybliży go do powrotu na wolność, jednocześnie umożliwiając mu wcześniejsze wystąpienie ze stosownym wnioskiem dotyczącym instytucji skracających pobyt w więzieniu czy zmniejszających dolegliwość odbywania kary pozbawienia wolności.

Na poczet orzeczonej kary łącznej zaliczono okres odbytej kary w sprawie II K 785/16, w tym okresy rzeczywistego pozbawienia wolności tj. od 11 kwietnia 2010 r. do 19 maja 2010 r. oraz od 27 do 29 lipca 2014 r., zaliczone na jej

poczet, zaś pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w połączonych wyrokach, a nie objęte niniejszym wyrokiem łącznym pozostawiono do odrębnego wykonania.

Mając natomiast na uwadze, iż A. Z. przestępstwa w sprawie SR w Bartoszycach o sygn. II K 615/17, za które wymierzono mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, dopuścił się w dniu 26 marca 2017 r., a więc po rozpoczęciu wykonywania kary łącznej 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej przez SR W Radomiu w sprawie II K 785/16, a przed zakończeniem jej wykonywania, zdaniem sądu, w tym wypadku zachodzą negatywne przesłanki wskazane w art. 85 § 3 k.k. (w brzmieniu obowiązującym po 01.07.2015 r.), a co za tym idzie brak jest podstaw do obejmowania wyrokiem łącznym kary ze sprawy II K 615/17. Jak bowiem podano w art. 85 § 3 k.k. podstawą jednej kary łącznej nie może być kara wymierzona za przestępstwo popełnione po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania innej kary podlegającej łączeniu z karą wykonywaną w chwili popełnienia przestępstwa lub karą łączną, w skład której wchodzi kara, która była wykonywana w chwili popełnienia czynu.

Tym samym, z uwagi na brak podstaw do objęcia węzłem kary łącznej wyroku wydanego w sprawie II K 615/17, w tym zakresie postępowanie o wydanie wyroku łącznego umorzono. Takie same stanowisko przyjęto odnośnie wyroku wydanego w sprawie X K 729/10, z uwagi na wykonanie przez skazanego całości orzeczonej w nim kary.

O kosztach obrony z urzędu orzeczono na podstawie art. 17 ust. 5 rozporządzenia Min. Spraw. z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

Z uwagi na sytuację finansową skazanego, który przebywa w Zakładzie Karnym i nie jest zatrudniony odpłatnie, w oparciu o art. 624 § 1 k.p.k., zwolniono go w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

z/

- 1) odnotować
- 2) doręczyć obrońcy oskarżonego
- 3) za 14 dni lub z apelacją

B-ce 05.09.2018 r.